

Het Boek Daniël - Honderdvijftien

De profetische kenmerken van de laatste generatie onthuld

Jeff Pippenger

2024-03-04

In de laatste generatie van een volk dat wordt voorbijgegaan, worden bepaalde profetische kenmerken aangewezen. Zij zijn dan een addereengebroid, want zij hebben het karakter van Satan gevormd. Zij zijn een overspelig geslacht, want zij hebben ongeheiligde verbindingen aangeknoopt met de vijanden van God. Zij zijn gekomen tot een punt waarop zij wel zien, maar niet kunnen begrijpen; zij horen wel, maar kunnen niet waarnemen, want zij zijn onbekeerd, hetgeen wordt voorgesteld als hun hart dat vet is geworden. Mozes sprak ditzelfde verschijnsel het eerst aan.

En Mozes riep geheel Israël bijeen en zei tot hen: Gij hebt alles gezien wat de HEERE voor uw ogen in het land Egypte gedaan heeft aan Farao, aan al zijn dienaren en aan heel zijn land; de grote beproevingen die uw ogen gezien hebben, de tekenen en die grote wonderen. Toch heeft de HEERE u tot op deze dag geen hart gegeven om te verstaan, geen ogen om te zien en geen oren om te horen. Deuteronomium 29:2–4.

Bij de eerste vermelding van het Laodiceïsche verschijnsel van zien en horen, is datgene wat Gods volk niet kan zien de tekenen en wonderen van hun fundamentele geschiedenis. Jeremia duidt dit verschijnsel aan als een kenmerk van de „dwaze maagden” in de laatste dagen, en als een voorstelling van de weigering van de dwaze maagden om de boodschappen van de drie engelen te aanvaarden, die begint met de verkondiging van de eerste engel om de Schepper-God te vrezen. Vanwege deze opstand ontvangen zij de late regen niet.

Verkondig dit in het huis van Jakob, en laat het horen in Juda, zeggende: Hoort nu dit, gij dwaas volk en zonder verstand; die ogen hebt en niet ziet; die oren hebt en niet hoort. Zult gij Mij niet vrezen? spreekt de HEERE; zult gij niet beven voor Mijn aangezicht, Ik, die het zand tot grens van de zee gesteld heb door een eeuwige inzet, zodat zij die niet kan overschrijden? En al verheffen haar golven zich, zij vermogen niets; al bruisen zij, zij kunnen er niet overheen gaan. Maar dit volk heeft een afvallig en weerspanning hart; zij zijn afgevallen en heengegaan. Ook zeggen zij niet in hun hart: Laat ons toch de HEERE, onze God, vrezen, Die regen geeft, zowel de vroege als de late regen, op zijn tijd; Hij bewaart voor ons de bestemde weken van de oogst. Uw ongerechtigheden hebben deze dingen afgewend, en uw zonden hebben het goede van u teruggehouden. Jeremia 5:20–25.

Ezechiël duidt hen die de kenmerken openbaren welke worden voorgesteld door te zien en niet te begrijpen, aan als een weerspanning huis. Zij zijn een weerspanning huis dat de geschiedenis van zijn grondslagen niet wil zien, dat dwaze maagden zijn, die onbekeerd zijn omdat zij de boodschap van de eerste engel verwerpen, hetgeen neerkomt op de verwerping van hen allen; want indien u de boodschap van de eerste engel niet aanneemt, kunt u noch de tweede noch de derde aanvaarden. In deze toestand wordt de late regen aan deze maagden onthouden gedurende de tijd van de late regen. Nadat Jezus dit kenmerk in Zijn vertelling had behandeld, ging Hij vervolgens ertoe over de

gelijkenis van de zaaier voor te stellen.

Maar zalig zijn uw ogen, omdat zij zien; en uw oren, omdat zij horen. Want voorwaar, Ik zeg u, dat vele profeten en rechtvaardigen begeerd hebben te zien de dingen die gij ziet, en zij hebben ze niet gezien; en te horen de dingen die gij hoort, en zij hebben ze niet gehoord. Hoort gij dan de gelijkenis van de zaaier. Wanneer iemand het woord van het Koninkrijk hoort en het niet verstaat, dan komt de boze en rooft weg wat in zijn hart gezaaid was. Dit is hij bij wie aan de weg gezaaid is. Maar hij bij wie op steenachtige plaatsen gezaaid is, dat is hij die het woord hoort en het terstond met blijdschap ontvangt; toch heeft hij geen wortel in zichzelf, maar hij is van korte duur; want wanneer verdrukking of vervolging ontstaat om des woords wil, dan komt hij terstond ten val. En hij bij wie onder de doornen gezaaid is, dat is hij die het woord hoort; maar de zorg van deze wereld en het bedrog van de rijkdom verstikken het woord, en hij wordt onvruchtbaar. Maar hij bij wie in de goede aarde gezaaid is, dat is hij die het woord hoort en verstaat; die ook vrucht draagt en voortbrengt, de één honderdvoudig, de ander zestigvoudig, de ander dertigvoudig. Een andere gelijkenis hield Hij hun voor en zei: Het Koninkrijk der hemelen is gelijk aan een mens die goed zaad in zijn akker zaaide. Maar terwijl de mensen sliepen, kwam zijn vijand en zaaide onkruid midden tussen de tarwe, en ging weg. Toen echter het halmgewas opschoot en vrucht voortbracht, kwam ook het onkruid tevoorschijn. Daarop kwamen de dienstknechten van de heer des huizes en zeiden tot hem: Heer, hebt gij niet goed zaad in uw akker gezaaid? Vanwaar heeft hij dan onkruid? En hij zei tot hen: Een vijandig mens heeft dat gedaan. De dienstknechten zeiden tot hem: Wilt gij dan dat wij het bijeenhalen? Maar hij zei: Neen, opdat gij niet misschien bij het bijeenhalen van het onkruid tegelijk ook de tarwe met wortel en al uittrekt. Laat beide tezamen opgroeien tot de oogst, en in de tijd van de oogst zal ik tot de maaiers zeggen: Haalt eerst het onkruid bijeen en bindt het in bundels om het te verbranden; maar brengt de tarwe bijeen in mijn schuur. Mattheüs 13:16–30.

De dwazen zijn het onkruid, en de wijzen zijn de tarwe. In de gelijkenis van de tien maagden is het bezit van olie hetgeen het onderscheid tussen de twee klassen openbaart, en bij de tarwe en het onkruid is dit gebaseerd op de vraag of het zaad, dat het woord is, wordt verstaan. De eerste vermelding door Mozes van een klasse die niet zal zien en daarom niet zal verstaan, plaatst de boodschap die verstaan moet worden in de tekenen en wonderen van de fundamentele geschiedenis. De laatste profetische verwijzing door Ellen White naar de elementen van de blindheid van het opstandige huis duidt aan dat hetgeen de ogen, die gezegend waren te zien wat alle rechtvaardige mannen wensten te zien, mochten aanschouwen, de geschiedenis van de Milleritische beweging was.

„Alle boodschappen die van 1840–1844 zijn gegeven, moeten thans met kracht worden gebracht, want er zijn velen die hun oriëntatie hebben verloren. De boodschappen moeten tot alle kerken uitgaan.

“Christus zei: ‘Zalig zijn uw ogen, omdat zij zien; en uw oren, omdat zij horen. Want voorwaar, Ik zeg u, dat vele profeten en rechtvaardige mensen hebben begeerd die dingen te zien die gij ziet, en zij hebben ze niet gezien; en die dingen te horen die gij hoort, en zij hebben ze niet gehoord’ [Mattheüs 13:16, 17]. Zalig zijn de ogen die de dingen hebben gezien die in 1843 en 1844 werden gezien.” Manuscript Releases, volume 21, 436, 437.

Jezus illustreert het einde altijd met het begin, en de eerste verwijzing naar hen die ogen hebben, maar niet zien of verstaan, en de laatste verwijzing identificeren dat de fundamentele geschiedenis van het opstandige huis datgene is wat niet wordt gezien en daarom wordt verworpen, en aldus verhindert dat de dwazen de late regen herkennen. De geschiedenis van 1840–1844 werd getypeerd door de bevrijding van het oude Israël uit de Egyptische slavernij. Het falen van het oude Israël om het aanvankelijke beproevingsproces te doorstaan, bracht hen naar Kades, waar zij het valse verslag van de tien verspieters aannamen en een nieuwe aanvoerder kozen om hen terug naar Egypte te leiden. Veertig jaar later werden zij teruggebracht naar Kades, en Mozes faalde door de Rots een tweede maal te slaan.

Hoewel Mozes faalde, ging Jozua toch voort om hen het Beloofde Land binnen te leiden. De laatste beproeving te Kades was verbonden met een ernstige opstand, want Jezus beeldt het einde altijd af met het begin, en de opstand van de tien verspieters te Kades aan het begin van de veertig jaren, en aan het einde van de veertig jaren, beeldt eveneens een grote opstand te Kades af. Toch werd, ondanks de opstand van Mozes te Kades, het visioen van het binnengaan in het Beloofde Land niet langer uitgesteld.

In de opstand van 1863, die leidde tot de toegenomen opstand van 1888, die leidde tot de toegenomen opstand van 1919, welke culmineerde in de opstand van 1957, bracht Jezus het Laodiceïsche Adventisme terug naar Kades. Hij bracht hen terug naar de geschiedenis waarin de derde engel verscheen en een beproevingsproces begon dat uiteindelijk de opstand van 1863 en de verbanning tot omzwerfing in de woestijn van Laodicea openbaarde. De derde engel trad de eindgeschiedenis van het Laodiceïsche Adventisme binnen op 11 september 2001, toen de machtige engel van Openbaring achttien, die de derde engel is, neerdaalde. Vervolgens verkondigde hij dat Babylon gevallen was, zoals getypeerd door het neerwerpen van de toren van Nimrod, toen de torens van New York City werden neergehaald.

„De boodschap van de derde engel zal niet begrepen worden; het licht dat de aarde met zijn heerlijkheid zal verlichten, zal door hen die weigeren te wandelen in haar voortschrijdende heerlijkheid, een vals licht genoemd worden.” Review and Herald, 27 mei 1890.

Zoals met het oude Israël, zo ook met het moderne Israël. De generatie die 11 september 2001 meemaakt, is de laatste generatie. Jezus zei in Lukas hoofdstuk eenentwintig dat „dit geslacht” — en Hij duidde dat geslacht aan als degenen die leven wanneer hemel en aarde voorbijgaan, wat plaatsvindt bij de Tweede Komst. Dat geslacht dat leeft om de wederkomst van Christus mee te maken, zal een teken hebben herkend dat hun bewijst dat zij de laatste generatie zijn. Zij zullen weten en begrijpen dat zij degenen zijn die leven wanneer de „uitwerking van elk gezicht” niet langer wordt „uitgesteld”.

Toen Jezus met de discipelen de tempel verliet, vroegen zij Hem uit te leggen wat Hij had bedoeld met Zijn beschrijving van de verwoesting van de tempel. Dat gesprek stelde het gesprek voor dat Zijn discipelen voeren gedurende de laatste generatie. De discipelen wensten te begrijpen wat Hij bedoelde wanneer Hij herhaaldelijk heeft onderwezen dat de Laodiceaanse Adventkerk bij de spoedig komende zondagswet zal worden weggevaagd, zoals de aanbidders daarin uit Zijn mond

worden uitgespuwd en niet langer degenen zijn die voor Hem spreken.

Bij het beantwoorden van de discipelen beschreef Jezus de verwoesting van Jeruzalem en de geschiedenis die daarop volgde, helemaal tot aan het einde van de wereld. Nadat Hij het historische overzicht tot en met vers negentien had uiteengezet, richt Hij Zich vervolgens tot de verwoesting van Jeruzalem, een verwoesting die ten tijde van het kruis had kunnen plaatsvinden, maar die in Gods barmhartigheid en lankmoedigheid ongeveer veertig jaar werd uitgesteld. Aan het einde van de veertig jaar zou er een overblijfsel zijn dat aan de verwoesting zou ontkomen, maar alleen als het het teken herkende dat Hij toen gaf.

Aan het begin van het oude Israël was er een periode van veertig jaar, die begon met een oordeel over de opstand van de tien verspieters, dat wegens de voorbede van Mozes veertig jaar werd uitgesteld. Aan het einde van het oude Israël was er een oordeel over de opstand van het kruis, dat wegens de lankmoedigheid en barmhartigheid van Christus veertig jaar werd uitgesteld. In beide geschiedenissen was er een overblijfsel dat ontkwam. Jezus illustreert altijd het einde van een zaak met het begin van een zaak.

Jezus sprak over het teken dat met de verwoesting van Jeruzalem gepaard ging en duidde het aan als „de dagen van vergelding”.

En wanneer gij Jeruzalem door legers omsingeld zult zien, weet dan dat zijn verwoesting nabij is. Laten dan zij die in Judea zijn, vluchten naar de bergen; en laten zij die zich in het midden ervan bevinden, wegtrekken; en laten zij die op het land zijn, daar niet binnengaan. Want dit zijn de dagen der wraak, opdat al wat geschreven is, vervuld worde. Lukas 21:20–22.

De „dag van de wraak” zijn de zeven laatste plagen, en om deze reden stelt zuster White de verwoesting van Jeruzalem gelijk met Gods uitvoerende oordeel in de laatste dagen.

Nadert, gij volken, om te horen; en luistert, gij natiën: de aarde hore, en al wat daarin is; de wereld, en al wat daaruit voortkomt. Want de verbolgenheid des Heeren is over alle volken, en Zijn grimmigheid over al hun heirlegers; Hij heeft hen met de ban geslagen, Hij heeft hen ter slachting overgegeven. Ook hun verslagenen zullen uitgeworpen worden, en de stank van hun kadavers zal opstijgen; en de bergen zullen wegsmelten van hun bloed. En al het heer des hemels zal vergaan, en de hemelen zullen opgerold worden als een boekrol; en al hun heer zal neervallen, gelijk een blad afvalt van de wijnstok, en gelijk een afvallende vijg van de vijgenboom. Want Mijn zwaard is dronken geworden in de hemel; zie, het zal neerdalen op Edom, en op het volk van Mijn banvloek, ten gerichte. Het zwaard des Heeren is vol bloed, het is vet geworden van vetheid, van het bloed der lammeren en bokken, van het vet der nieren van rammen; want de Heere heeft een slachtoffer te Bozra, en een grote slachting in het land van Edom. En de wilde ossen zullen met hen neerdalen, en de jonge stieren met de machtigen; en hun land zal doordrenkt worden met bloed, en hun stof zal vet worden van vetheid. Want het is de dag der wrake des Heeren, het jaar der vergeldingen om Sions twistzaak. Jesaja 34:1–8.

Jezus gaf Zijn eerste openbare optreden in Nazareth, waarbij Hij Zichzelf als de Messias bekendmaakte. Dat optreden werd profetisch beheerst door de wet van de eerste vermelding. De lezing die Hij koos, maakte duidelijk dat Zijn werk ook het uitroepen van „de dag van de wraak des

Heeren” omvatte. Die volgens Jesaja ook „het jaar van vergeldingen voor de twistzaak van Sion” is.

Het was in Nazareth dat Christus Zijn openbare bediening begon en Zichzelf als de Messias bekendmaakte. Het was toen dat zij die Zijn woorden hoorden, maar niet verstonden, trachtten Hem te doden door Hem van een berg te werpen. Het begin van Zijn bediening werd gekenmerkt doordat de mensen van Zijn woonplaats Hem trachtten te doden, en aan het einde van Zijn bediening hebben Zijn volk Hem gedood. Zijn bediening was erop gericht Zichzelf als de Messias te identificeren, wat Hij werd toen Hij bij Zijn doop werd gezalfd. Bij Zijn doop daalde een goddelijk symbool neer om de vervulling van de voorzegging van de komende Messias te bekrachtigen. Op 11 augustus 1840 daalde een goddelijk symbool neer om de voorzegging van de beproevende boodschap van die geschiedenis te bekrachtigen. En op 11 september 2001 kwam een goddelijk symbool neer om de voorzegde boodschap van die geschiedenis te bekrachtigen, welke de boodschap van de late regen is.

„Nadat Jezus twee dagen onder de Samaritanen had gearbeid, verliet Hij hen om zijn reis naar Galilea voort te zetten. Hij hield geen ophoud in Nazareth, waar Hij zijn jeugd en vroege mannelijkheid had doorgebracht. De ontvangst die Hem daar in de synagoge ten deel viel, toen Hij Zichzelf als de Gezalfde bekendmaakte, was zo ongunstig dat Hij besloot vruchtbaarder velden te zoeken, om te prediken tot oren die zouden luisteren en tot harten die zijn boodschap zouden aannemen. Hij verklaarde tot zijn discipelen dat een profeet geen eer heeft in zijn eigen land. Deze uitspraak brengt die natuurlijke terughoudendheid onder woorden die velen hebben om enige wonderlijk bewonderenswaardige ontwikkeling te erkennen in iemand die onopvallend in hun midden heeft geleefd en die zij van kindsbeen af van nabij hebben gekend. Tegelijkertijd zouden diezelfde personen hevig opgewonden kunnen raken over de aanspraken van een vreemdeling en een avonturier.” The Spirit of Prophecy, deel 2, 151.

In Lukas hoofdstuk eenentwintig identificeert Christus de honderdvierenveertigduizend, de laatste generatie die niet sterft. Hij doet dit door de geschiedenis voor te stellen die begon met Zijn laatste bezoek aan wat voorheen het huis van Zijn Vader was geweest, maar toen het huis van de Joden was geworden. In het relaas van de geschiedenis die Jezus begon uiteen te zetten, bereikte Hij het punt waarop Jeruzalem, en de tempel waarover de discipelen wilden weten, verwoest zou worden (70 n.Chr.). Hij duidde die verwoesting aan als de dagen van wraak, hetgeen deel uitmaakte van Zijn openingsverkondiging van Zijn bediening. De “dagen van wraak” vertegenwoordigden niet alleen de verwoesting van Jeruzalem in het jaar 70, maar ook de tijd van Gods toorn zoals voorgesteld in de zeven laatste plagen.

Want dit is de dag van de Heere, de HEERE der heerscharen, een dag van wraak, opdat Hij Zich wreke op Zijn tegenstanders; en het zwaard zal verslinden, en het zal verzadigd en dronken worden van hun bloed; want de Heere, de HEERE der heerscharen, heeft een slachtoffer in het land van het noorden, aan de rivier de Eufraat. Jeremia 46:10.

De „dag der wraak” over Babylon, voorgesteld door het „slachtoffer in het land van het noorden aan de rivier de Eufraat”, begint bij de spoedig komende zondagwet.

Door de toorn des HEEREN zal zij niet bewoond worden, maar geheel woest zijn; ieder die Babel voorbijgaat, zal zich ontzetten en sissen over al haar plagen. Stelt u op tegen Babel rondom; gij allen die de boog spant, schiet op haar, spaart geen pijlen, want zij heeft gezondigd tegen den HEERE. Heft rondom een krijgsgeschrei tegen haar aan; zij heeft zich overgegeven; haar grondvesten zijn gevallen, haar muren zijn neergehaald; want dit is de wraak des HEEREN: oefent wraak aan haar; zoals zij gedaan heeft, doet haar also. Roeit uit Babel den zaaier uit en hem die de sikkel hanteert ten tijde van den oogst; uit vrees voor het verdrukkende zwaard zullen zij zich ieder tot zijn volk wenden en zullen zij ieder naar zijn eigen land vluchten. Israël is een verstrooid schaap; de leeuwen hebben het verdreven; eerst heeft de koning van Assyrië het verslonden, en ten laatste heeft deze Nebukadnezar, koning van Babel, het de beenderen verbrijzeld. Daarom, zo zegt de HEERE der heirscharen, de God Israëls: Zie, Ik zal den koning van Babel en zijn land straffen, zoals Ik den koning van Assyrië gestraft heb. En Ik zal Israël terugbrengen naar zijn weidegrond, en het zal weiden op Karmel en Basan, en zijn ziel zal verzadigd worden op het gebergte van Efraïm en Gilead. In die dagen en te dier tijd, spreekt de HEERE, zal naar de ongerechtigheid van Israël gezocht worden, maar zij zal er niet zijn; en naar de zonden van Juda, maar zij zullen niet gevonden worden; want Ik zal hen vergeven die Ik doe overblijven. Trek op tegen het land Merathaim, tegen hetzelfde, en tegen de inwoners van Pekod; verwoest en verdelg achter hen aan, spreekt de HEERE, en doe naar alles wat Ik u geboden heb. Krijgsrumoer is in het land, en grote verwoesting. Hoe is de hamer der ganse aarde stukgeslagen en gebroken! Hoe is Babel tot een ontzetting geworden onder de volken! Ik heb u een strik gelegd, en ook zijt gij gevangen, o Babel, zonder dat gij het wist; gij zijt gevonden en ook gegrepen, omdat gij tegen den HEERE gestreden hebt. De HEERE heeft zijn wapenhuis geopend en de wapenen van zijn gramschap tevoorschijn gebracht; want dit is het werk van den Heere, den HEERE der heirscharen, in het land der Chaldeeën. Kom tegen haar op van het uiterste der landpalen, opent haar voorraadschuren; hoopt haar op als korenhopen en verdelgt haar volkomen; laat niets van haar overblijven. Doodt al haar stieren; laat hen ter slachting nederdalen; wee hun, want hun dag is gekomen, de tijd van hun bezoeking. Hoor de stem van hen die vluchten en ontkomen uit het land van Babel, om in Sion de wraak van den HEERE, onzen God, te verkondigen, de wraak van zijn tempel. Roept de boogschutters samen tegen Babel; gij allen die de boog spant, legert u rondom tegen haar; laat niemand daarvan ontkomen; vergeld haar naar haar werk; doet haar naar alles wat zij gedaan heeft; want zij is overmoedig geweest tegen den HEERE, tegen den Heilige Israëls. Jeremia 50:13–29.

De verwoesting van Jeruzalem in het jaar 70 n.Chr. vertegenwoordigt het uitvoerende oordeel over de hoer van Babylon, dat begint bij de spoedig komende zondagswet in de Verenigde Staten. Jezus wist dat Hij het jaar 70 n.Chr. aanwees als de spoedig komende zondagswet, want Hij is de Auteur van Zijn Woord, en Hij is het Woord. Het is van belang de context te onderkennen van de profetie die Jezus uiteenzet in Lukas hoofdstuk eenentwintig, om te begrijpen wat het teken is dat aanduidt dat de laatste generatie is aangebroken.

Wij zullen deze studie in het volgende artikel voortzetten.

„De komst van Christus zal plaatsvinden in de donkerste periode van de geschiedenis van deze aarde. De dagen van Noach en van Lot geven een beeld van de toestand van de wereld vlak

vóór de komst van de Zoon des mensen. De Schriften, vooruitwijzend naar deze tijd, verklaren dat Satan zal werken met alle kracht en 'met allerlei verleiding der ongerechtigheid'. 2 Thessalonicenzen 2:9, 10. Zijn werkzaamheid wordt duidelijk geopenbaard door de snel toenemende duisternis, de talloze dwalingen, ketterijen en misleidingen van deze laatste dagen. Niet alleen voert Satan de wereld in gevangenschap, maar zijn misleidingen doordesemen ook de belijdende kerken van onze Here Jezus Christus. De grote afval zal zich ontwikkelen tot een duisternis, diep als middernacht. Voor Gods volk zal het een nacht van beproeving zijn, een nacht van gewezen, een nacht van vervolging om der waarheid wil. Maar uit die nacht van duisternis zal Gods licht schijnen."

Hij doet 'het licht schijnen uit de duisternis'. 2 Korinthiërs 4:6. Toen 'de aarde nu woest en ledig was, en duisternis op den afgrond lag', 'zweefde de Geest Gods op de wateren. En God zeide: Er zij licht; en er was licht.' Genesis 1:2, 3. Zo gaat in de nacht van geestelijke duisternis Gods woord uit: 'Er zij licht.' Tot Zijn volk zegt Hij: 'Sta op, word verlicht; want uw licht komt, en de heerlijkheid des HEEREN gaat over u op.' Jesaja 60:1.

"'Zie,' zegt de Schrift, 'duisternis zal de aarde bedekken, en donkere nacht de volken; maar over u zal de HEERE opgaan, en Zijn heerlijkheid zal over u gezien worden.' Vers 2. Christus, de uitstraling van de heerlijkheid van de Vader, kwam tot de wereld als haar licht. Hij kwam om God aan de mensen te openbaren, en van Hem staat geschreven dat Hij gezalfd was 'met de Heilige Geest en met kracht', en dat Hij 'het land doorging, weldoende'. Handelingen 10:38. In de synagoge te Nazareth zei Hij: 'De Geest des Heeren is op Mij, daarom heeft Hij Mij gezalfd om aan armen het evangelie te verkondigen; Hij heeft Mij gezonden om te genezen die gebroken zijn van hart, om aan gevangenen vrijlating te prediken en aan blinden het gezicht te herstellen, om verslagenen heen te zenden in vrijheid, om het welbehagen des Heeren te prediken.' Lukas 4:18, 19. Dit was het werk dat Hij Zijn discipelen opdroeg te doen. 'Gij zijt het licht der wereld,' zei Hij. 'Laat uw licht alzo schijnen voor de mensen, opdat zij uw goede werken mogen zien en uw Vader, Die in de hemelen is, verheerlijken.' Mattheüs 5:14, 16."

Prophets and Kings, 217, 218.